

mata olemise pärast, maenitses mind ähwardates, et mulle eneselle ükskord midagi niisugust juhtuda võiks, mis mulle paremat õpetust annaks. Mõni aeg pärast seda magasin ma sängis, seal kuulus lähin minu kõrva, kui pääks kedagi salamahhi woodi ligidalle tulla. Silmapilgul tuli mul meele: se ei võdi kedagi muud olla, kui sesama mees, kes mulle viimati ähwardas, et ma pidin kartma hakama. Mina walmistasin ennast selle waasto, hirmutajale näidata, et ma ennast ni kergel kombel ehmatada ei lase. Ühesorruga kukus seinapoolt sängi küllest otse: kui üks raske kot minu peale, ja wõtis üks käsi, mis külm kui jää purikas oli, minu käest kinni. Siin ei ole enam nalja, mõtlesin mina; esitaks peame katsuma, kas lugu tõsi, wai unenägu on? Mina tõusin istukile woodiase, kiskusin silmad laiaki ja waatasin ümber. Tuba oli eleda kuu-paiste läbi walge kui pääwal, woodi seisis seina ligi, et linnu põega seina ja woodi wahete ei mahtund, ega olnud ei sängis ega põrandal midagi wõderast näha; ja ita weel tundsin raskeid koormat enese peal rudjumas, ja külm käsi pigistas minu kät kinnipidades. Wimas peasin ma une paelust ja nägin, kus nägemata tont asset pidas: se oli minu parem käsi, mis pahemast käest kinni oli wõtnud. Parema käsi oli magades teki peale, pahem teki alla juhtunud, aga külm talwe õõ oli toa jahutanud ja teki peal seiswa käe palju külmemaks teinud kui teki aluse teise käe. See ja

külm tundmine oli tõsine, kuid muu asi unenägu olnud, nõnda kui teised unenäud. Aga sest oleks kene tondi ehk kodukäija jut wõinud tõusta, kui mina hirmuga pää teki alla oleksin pistnud ja silmad kinni wautanud.

Siin wõiksime sada nisugusi jutusi üles kirjutada, kus kõik nõnda sündis, et kuski kodukäija ega tondi abi tarwis ei läinud. Kes seda kindlasti meele peab et kõigetargem ja armulisem Jumal nii halpi asju maa peal ei wõdi lasta sündida, kui suurem hull loritud wiirastused on, ja kes kogu julguse waatama läheb: se ei sa ial tonti ega kodukäijat näha, niisama wahete kui nende kolinad kuulma. — Enese juhtumisest wõin lugejale weel tähtsuse lisaks panna.

Noorel põlwele elasid mina Tallinnas ühes suurel majas, kus enam tubast kui inimest sees oli. Minu weike korteri kõrwas seisis kaks suurt tuba enamist kõige aasta tühjad. Paar trepi kõrgemal suri üks wana preili, ja et trep wäga kitsas oli, sellepärast kanti surnu kirstuta trepist alla, pandi siis puufärki ja wõfets senna tühja tupa seisima, mis minu toa kõrwas oli. Õhtul lukutasin ma ukse kinni ja heitsin magama. Et rotid igal ööl tühjas toas kolistasid, oli mulle tutaw asi, aga ei tea kust se tuli, et nende kolistamine nüüd ühesorruga minu meelest koledaks läks. Mina ei kartnud, enda teades, küll surnut, siiski ei wõinud ma magama uinuda; kõrwad olid palju ärksamad kui muidu. Kolin ei wõinud rotidest